

alle de Punkter, hvor Landstinget kunde forene det med sine Ansuelser, at komme dette Things Ansuelser og Standpunkt imøde. Vi maa imidlertid nu tage Sagen, som den foreligger, og de, som nære et virkeligt Ønske om at faae Sagen fremmet, maa søge at arbejde med al den Hurtighed og Energi, som er mulig, for at der for dette Things Vedkommende kan komme et ialtfald foreløbigt Resultat ud af Sagen i denne Samling, og tillige maa dette Thing ikke begaa den samme Feil, som den høitærede Regjering har forledet Landstinget til at gjøre ved at forelægge Sagen i Landstinget først; vi maa nemlig ikke sjerne os mere fra Landstingets Ansuelser, end det efter vore Grundfætninger er ubetinget nødvendigt. Jeg tror, at naar dette Thing nu strækker sig saa langt, som det efter sine almindelige Grundansuelser kan gjøre, saa vil dette fra det andet Things Side blive opfattet som et Bevis paa, at dette Thing virkelig ønsker at rætte en alvorlig Haand til Gjennemførelsen af en Toldreform. Men man kan ikke skjule for sig selv, at hele Sagens Behandling er bleven vanskeliggjort for samtlige Lovgivningsfaktorer ved, at Sagen to Gange er bleven forelagt i Landstinget, for vi have faaet den, og ved, at vi nu faae den saa sent, at der ikke levnes dette Thing en Tid til at foretage en mere indgaaende Behandling. Heldigvis forholder det sig imidlertid saaledes, som den ærede sidste Taler (C. Hage) gjorde opmærksom paa, at dette Thing har saa ofte behandlet Toldlovsforslag, dels paa Grundlag af Regjeringsforslag, dels paa Grundlag af private Forslag, at der ikke gives ret mange Punkter i Toldloven, som dette Things Medlemmer ikke ere i det Væsentlige paa det Reue med, og der findes ikke mange Punkter, som nødvendig udkræve en ny og grundig Undersøgelse, og desuden har man jo da ogsaa ved at følge den udførlige Behandling — videre tør jeg ikke sige — som Sagen har faaet i Landstinget, været istand til at underkaste de nye Spørgsmaal, som ere komne frem, og som naturligvis bestandig komme frem under en almindelig Toldlovs Behandling, en Prøvelse eller ialtfald en foreløbig Overvejelse. Der er to Punkter, hvori Regjeringens og Landstingets Standpunkt i Hovedtrækkene falde sammen med dette Things Standpunkt, nemlig for det Første med Hensyn til en Lettelse for Raastoffer og Hjelpestoffer for Industri og for det Andet Lettelse for Livsfornødenheder. Endelig er der et tredie Punkt, for hvilket det Samme gælder, nemlig for Bestatningen af Luxusartikler, idet man dog med Hensyn til disse har en fra Regje-

ringens og fra Landstingets noget forstjellig Opfattelse. Den høitærede Minister værgede sig imod at benytte Udtrykket Luxusartikler om Artikler som Tobak og Brændevin og desl.; men i Virkeligheden blive de jo behandlet paa den Maade, at Regjeringen og Landstinget henregner dem ubetinget dertil. Fra dette Things Side har der ikke været nogen ubetinget Modstand mod nogen Forhøielse paa disse Artikler, og i det Hele taget har dette Thing stillet sig saaledes, at man var villig til at skaffe et vist forøget Indtægtsbeløb ad saadan Veie, men man kunde ikke følge Regjeringen i de Fordringer, som den stillede i saa Henseende. Om disse Artikler saavel som om de egentlig ubestridelige Luxusartikler gælder nu dette, at man i det Hele taget ikke bør og maa gaa videre i Bestatningen af dem, end at man derved er sikker paa, at der kommer en virkelig forøget Indtægt, en Indtægtsforøgelse, som staar i rimeligt Forhold til den forøgede Byrde, som paalægges Befolkningen eller de Klasser af Befolkningen, som man vil ramme dergjennem. Denne Grundfætning gælder om Luxusartikler, og jeg vil tilføie, at den Grundfætning, som maa gælde i det Hele om Toldbestatningen, er, at Toldbestatningens Diemed er at skaffe Statskassen en Indtægt, og at alle andre Diemed, som ere forbundne dermed, og som have knyttet eller haget sig dertil, i Virkeligheden ere Toldbestatningen som saadan uvedkommende og modvirke dens egentlige Diemed. Toldbestatningens Diemed maa være det at skaffe Statskassen saa megen Indtægt som muligt paa den mindst skadelige Maade. I og for sig er Toldbestatningen ikke en i principiel Henseende heldig Bestatning, og naar jeg skulde tale ganske principielt, vilde jeg være meget glad den Dag, da man kunde vedtage en eneste Paragraf, der lød saaledes: Indførselstold og Skibsafgift ere ophævede, og samtidig dermed stryge Krigsudgifterne. Det kunde omtrent gaa lige op, og jeg tror ikke, at Danmark vilde være ulykkeligere den Dag, det skete. Men naar man gaar ud fra denne Grundfætning, maa man sige, at Staten ikke bør tage større Indtægt ad denne Veie end fornodent, og at Staten bør søge at lægge den paa den for Statterberne mindst følelige, mindst skadelige Maade. Her komme vi til to Hovedspørgsmaal, som ere dette Thing og Regjeringen imellem, og det er for det Første Kompensationsspørgsmaalet og for det Andet Bestyttelsesspørgsmaalet. Regjeringen stiller sig ubetinget paa det Standpunkt, at der maa ikke eftergives noget som helst Toldbeløb uden tilsvarende Erstatning i andre Afgifter.